

Kırmızı Seni Vursun

– Süvari İzci · 02 Nisan 2011

ateşten pervaneler özünde döne dursun
sen beni bırak yarım kırmızı seni vursun...

ateşten pervanelerdir hayat. soluksuz boşluğunda yitip giden onbinlerin ahını üzerinden çıkarmayan divane... divaneliğin pençesinde zavallılaştırdığı biçareleri, acımasız mengenesinde ezip yok eden sarhoş...

ve nefes kadar bizden olduğu halde, hep başkalarının! kollarında dolaşmaktan zevk alan aşüfte... yalancı gülüşleriyle aldatan alçak... anlatılması en zor hikaye...

evet, hayat sakın bir denizin ansızın kudurmasıdır. anlayamadım derken anlatan,tekrarı ve reklam arası olmayan, ipucu vermeyen, düşünme payı bırakmayan, anlamsızlığın anlamlandırılmaya çalışıldığı bir sahnedir.

hayatı anlamak, kendini anlamaktır. insanın kendini anlaması da belki en zor şeydir. anlamaktan bahsediyoruz. hata payı olmayan bir noktadan. anların sıralandığı müthiş frekanstan... cızırtının sıfır tarafından...

düşünün hele, hayatınızda kendinizle çeliştığınız noktaları... küçücük bölümlere ayırın kendinizi. zorlayın, incir çekirdeğini düşünün. kendi kendinize verdiğiniz iyilik sözlerini hatırlayın ve sonra onları nasıl yokettiğinizi...

kendimizle yüzleşmek zordur. yanlışların gün yüzüne çıkması hoş değildir. hatalarımız bizim buz dağlarımız gibi... görünmeyen, görmediğimiz kısımları o kadar çok ki...

ve saklandığımız, hayatın anlaşılmazlığına sığındığımız dünya! bizi daha ne kadar koruyacak ki. öze dönüşün hikayesini ne zaman öğreneceğiz? yalancılık damarına kandığımız hokkabazı ne zaman saf dışı edeceğiz? düşünelim biraz düşünelim...

Hani dedik ya, özümüz ve çeliştığımız dünyayı saf dışı etme arzumuz. Kaf dağının ardından gelecek kahramanımız! Gözümüz yollarda.

Yapayalnız dünyada, kapkaranlık bir gece

Hayaller aleminden çıkıp gelen üç hece

Evet, yapayalnız dünyamızı şenlendiren, kapkaranlık gecemizi aydınlatan, özümüze döndürüp, çelişkimizi bitiren o güzel kelimeyi anladınız mı?

O kelime ki, yüce bir davanın menfaatsiz bekçiliğini yapan, ateşten gömleği sırtına geçirip, Malazgirt'te, İstanbul'da, Çanakkale'de, Sakarya'da hayatla ruhunun çelişkisini bitirip, öze dönüp göze giren kahraman Mehmetçiğin damarlarında saklıdır...

Şehitlerin göğsünde çatlayan kutlu tohum

Görmüyorsan sen beni yazık! gözlerini yum!

O tohumdur ki, içinde sakladığı bin bir bereketle, bereketlendirdiği tapraklarda kendinden sonrakilere

bir çığır açan...

O tohumdur ki, yalancılık ve iki yüzlülük damarını yok edip Anadolu'yu ortaya çıkaran...

O tohumdur ki, Őerefli abidelerin yükseldiği Yahya avuşların ve isimsiz binlerce binlerce Mehmetçiğin gömüldüğü Çanakkale'deki gizli sır...

O tohumu anlamak ve çatlatmak belki de bizim yapacağımız ilk iŐ. zmz ve ruhumuzu temizlemek için atacağımız ilk adım... Girdabında boğulduğumuz hayat atacağımız en enfes alım...

Düşünün dostlar! daha ne kadar kendimize gleceğiz? Daha ne kadar deli taklidi yapacağız? Ar damarımızın çatladığı zamanda, kutlu tohumu ne zaman atlatacağız? hele bir düşünün!

Yazının baŐında ne diyorduk!

Ateşten pervaneler özünde dne dursun

Sen beni bırak yarım kırmızı seni vursun...